

ਫੋਜਦਾਰੀ ਅਮਲ

ਅਦਾਲਤ ਟੇਰ ਚੰਦ, ਜੇ.

ਦੀ ਫਸਟ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ, ਲਿਮਿਟਿਡ (ਲਿਕਵਿਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ), - ਖਟੀਮਨਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਡਾ. ਰਾਲੀ ਚਰਨ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ

1959 ਦਾ ਫੋਜਦਾਰੀ ਮੁਲ ਨੰਬਰ 11

ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਮਾਣਗਾਨੀ ਐਕਟ (1952 ਦਾ XXX II)— ਮੈਰਸਮ 3— ਖਰਰਿਰਿਆ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬੈਲੀਫ ਨੂੰ ਹੋਈ ਰੁਕਾਵਟ— ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਗਾਨੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ— ਮੁਆਫੀ— ਜ਼ਰੂਰੀ ਚੀਜ਼ਾਂ.

ਗਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਕੁਰਕ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਬੈਲੀਫ ਨੇ ਕੁਰਕੀ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਬਾਂਗ ਫੜ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੁਰਾਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਘੱਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਨਾਇਬ-ਨਜ਼ੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਲੀਫ ਨੇ ਕੁਰਕੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਈ ਲੋਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਬਿਤ ਤੋਰ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਮਮਰਬਰ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ ਗਜ਼ਨੀਤਿਕ ਨੇਤਾ ਸਨ, ਖੋਰੇ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਛੱਥੜ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਹ ਵੀ ਗਲਤ ਰਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਫਰਮਾਨ-ਬਾਰਕ ਨਾਲ ਮਮਝੋਤਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਗਾਨੀ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਖਟੀਮਨ 'ਤੇ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਗਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਦਿਰਝਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵਰਗੇ ਲੋਕ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨੂੰ ਨਕਾਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਮਾਜ ਲਈ ਖਤਰਨਾਕ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਨਾਲ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਰੰਤ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿਖਾਏ ਗਏ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਖਾਲਸ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਵਿਵਸਥਿਤ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਧਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਯਕਤੀ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਸਮੂਹ ਜਾਂ ਵਰਗ ਦੁਆਰਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਮਝਿਆ ਜਾਵੇ, ਆਪਣੇ ਮਮਰਬਰਾਂ ਨਾਲ ਖਿਰੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਘੋਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਜਾਂ ਖਰਰਿਰਿਆ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਜਾਂ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਗਈ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਨਾ ਸਿਰਫ ਆਪਣੀ ਇੱਜ਼ਤ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕਾਫੀ ਸਕਤੀ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਗਠਿਤ ਅਦਾਲਤਾਂ ਤੋਂ ਧੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਖਰਰਿਰਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਆਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਜਾਂ ਨੁਕਸ਼ਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਵੀ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਖਰਰਿਰਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੁਕਾਵਟ ਜਾਂ ਦਖਲ ਅੰਦਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਯਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਜੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਰਗ ਦਾ ਨੇਤਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ 'ਤੇ ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰੇ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਖਰਰਿਰਿਆ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਆਮਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਰਪਣ ਕਰੇ। ਜੇ

ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸਮੂਹ ਜਾਂ ਸੰਗਠਨ ਦਾ ਨੇਤਾ ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਲਈ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦਰਜਾ, ਰੁਤਬਾ ਜਾਂ ਉੱਚ ਯੋਗਤਾ - ਸਖਤ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਅਮੀਰ ਲੋਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇਖਦੇ ਹਨ. ਜੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵੱਲੋਂ ਰੀਤਾ ਗਿਲਾ ਜੁਰਮ ਮੋਚ-ਸਮਝ ਤੋਂ ਧੈਰਾ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਫੁਰਵੀਂ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਖਰ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਖਰਕਿਰਿਆ-ਸਰਵਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨਾ, ਬੁਰਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਖਰਕੀ ਦੇਣਾ ਗੰਭੀਰ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਸਿਰਫ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਬੈਲੀਫ ਨਾਲ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਰੀਤਾ ਗਿਲਾ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋ ਮੋਰਿਆਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਮੌਢਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਸੁਭਾਵਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਣਗਾਨੀ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਮਾਣਗਾਨੀ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਆਪਣੀਆਂ ਸਰਕੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਸਹਿਣਸੀਲਤਾ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਖਰਕਿਰਿਆ-ਸਰਵਰ ਜਾਂ ਬੈਲੀਫ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਖਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਰੀਤਾ ਗਿਲਾ ਹੈ ਜਾਂ ਹਮਲਾ ਰੀਤਾ ਗਿਲਾ ਹੈ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਆਕਰਤੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਨਿਆਂ ਦੇ ਖਰਸਾਮਨ ਵਿੱਚ ਅਣਉਚਿਤ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਜੋ ਸਿਧਾਂਤ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਦਾਲਤੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਗੁਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਤੱਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਦੋ ਮੋਰਿਆਂ 'ਤੇ ਬੈਲੀਫ ਨੂੰ ਰੁਕਾਵਟ ਖਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਿਆਂ ਮੁਆਫੀ ਦੀ ਖੋਸ਼ਰਸ਼ ਰੀਤੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗਣਾ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਰਸਮੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ ਗਈ ਹੈ ਉਹ ਅਧਿਕਾਰਜਨਕ ਕੰਮ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਜਾਂ ਟਾਲਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਰਪਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸੱਚੇ ਖਫ਼ਤਾਵੇ ਦਾ ਖਰਗਟਾਵਾ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਨਫਰਤ ਨੂੰ ਖਟਾਉਣ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ. ਇੱਕ ਮੁਆਫੀ ਜੋ ਖਫ਼ਤਾਵੇ ਜਾਂ ਖਫ਼ਤਾਵੇ ਦਾ ਖਰਗਟਾਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਖਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰੀਤੀ ਗਈ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਨਾ ਤਾਂ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕੁਇਡੇਟਰ, ਫਸਟ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ, ਲਿਮਟਿਡ ਦੁਆਰਾ ਲਿਕੁਇਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਰੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਗਾਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 186 ਦੇ ਤਹਿਤ ਫੈਮਲਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਰੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਕੇ.ਐਲ. ਕਪੂਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ.

ਕੇ.ਐਸ. ਥਾਕਰ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਲਈ।

ਫੈਮਲਾ

ਟੋਰ ਕੰਦ, ਜੇ. :- ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਫਸਟ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਲਿਮਟਿਡ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕੁਇਡੇਟਰ (ਲਿਕੁਇਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ) ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਗਾਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਫੈਮਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਡਾ. ਕਾਲੀ ਚਰਨ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਰੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ 17 ਜਨਵਰੀ,

1959 ਨੂੰ ਰਾਮ ਲਾਈ ਬੈਲੀਫ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਰਾਮ ਲਾਈ ਬੈਲੀਫ ਮੀ.ਡਬਲਯੂ. ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਦੁਰਾਨ 'ਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਰਟੋਰੀ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਪਰ ਉਸਨੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਬੈਲੀਫ ਨੇ ਕੁਰਕੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸਾਮਾਨ ਦੀ ਸੂਚੀ ਬਣਾਉਣੀ ਚਾਹੀ, ਤਾਂ ਨਿਰਣਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਬਾਂਹ ਫੜ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੁਰਾਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਘੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਬੈਲੀਫ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਪੁਰਭਾਵ ਬਾਰੇ ਸਬ-ਜੱਜ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਮੌਧੀ ਜੋ ਕਿ ਪੁਰਦਰਸ਼ਨੀ ਮੀ.ਡਬਲਯੂ. 1/1 ਹੈ। ਇਸ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਬੈਲੀਫ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਗਾਜ਼ਨੀਤਿਕ ਨੇਤਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਆਕਰਤੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਸਬ-ਜੱਜ ਨੇ ਨਾਇਬ-ਨਜ਼ੀਰ ਖੰਨਾ ਲਾਈ ਅਤੇ ਦੋ ਪਰੋਸੈਸ ਸਰਵਰਾਂ ਨੂੰ ਬੈਲੀਫ ਦੇ ਨਾਲ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਬੈਲੀਫ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਆਕਰਤੀਆਂ ਨਾਲ 5 ਫਰਵਰੀ 1959 ਨੂੰ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਦੁਰਾਨ 'ਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਰਟੋਰੀ ਦੀ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਬੈਲੀਫ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਫਰਮਾਨ-ਬਾਰ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਖਰੀ ਕਿਸਤ ਦੀ ਰਕਮ ਮਨੀ ਆਰਡਰ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜੀ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਪੁਰਭਾਵ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬੈਲੀਫ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਿਆਨ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਕੁਰਕੀ ਨਾ ਲਗਾਈ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਕਥਨ ਪੁਰਦਰਸ਼ਨੀ ਆਰ.ਆਈ. ਹੈ। ਉਸੇ ਸੀਟ 'ਤੇ, ਖੰਨਾ ਲਾਈ, ਨਾਇਬ ਨਜ਼ੀਰ ਨੇ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਬਣਾਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਤੋਂ ਰਕਮ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਫਰਮਾਨ-ਬਾਰ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੇ ਕੁਰਕੀ ਨੂੰ ਪੁਰਭਾਵ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਹਾਂ-ਖੰਜਾਬ ਫਰੰਟ ਦਾ ਇੱਕ ਗਾਜ਼ਨੀਤਿਕ ਆਗੂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀ ਉਸਦੀ ਦੁਰਾਨ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਾਇਬ-ਨਜ਼ੀਰ ਅਤੇ ਬੈਲੀਫ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਏ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੁਰਾਨ ਛੱਡਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਰਕੀ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਵਿਆਕਰਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਮਾਨ ਕੁਰਕੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ।

ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਕਥਿਤ ਮਾਣਗਾਨੀ ਲਈ ਉਸ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸਣ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਖਿਲਾਫ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਿਰਫ ਬੈਲੀਫ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਪੂਰਾ ਸਮਝੌਤਾ ਮੰਨਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਅਖੀਰੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਰਹਿਮ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਵਹਾਰ ਲਈ ਅਜੇਗ ਮੁਆਫੀ ਦੀ ਖੋਸ਼ਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ।

8 ਮਈ 1959 ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਉਸਨੇ ਬੈਲੀਫ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕੁਰਾਵਟ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਕੁਰਕੀ ਕਰਨ ਗਿਆ ਸੀ

ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਫੜਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਰਾਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿਵ ਆਰ.1 ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜਨਵਰੀ, 1959 ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰੀ ਲਿਕੁਇਡੇਟਰ ਸ਼੍ਰੀ ਯਰਾਮ ਚੰਦ ਮਹਾਜਨ ਨਾਲ ਜੁਬਾਨੀ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਗੁਣ ਤੌਰ 80 ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕੁੱਲ 150 ਰੁਪਏ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਸਨ। ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸ 'ਤੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਿਰਫ 70 ਰੁਪਏ ਦਾ ਬਕਾਇਆ ਹੈ। 5 ਫਰਵਰੀ, 1959 ਦੀ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਰਾਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੈਲੀਫ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਨਾ ਕਰਨ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬੈਲੀਫ ਦੁਆਰਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਬਿਯਾਨ, ਯਰਦਸ਼ਹੀ ਆਰ.1 ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ 100 ਰੁਪਏ ਇੱਕਮੁਸਤ ਦੇਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ 150 ਰੁਪਏ ਦੇਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾ ਉਪਰੋਕਤ ਬਿਯਾਨ ਆਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਇਨਕਾਰ ਸੀ ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੈਲੀਫ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਮਲ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕੁਇਡੇਟਰ ਜਾਂ ਬੈਲੀਫ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਖੋਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਰਾਮ ਲਾਈ ਬੈਲੀਫ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ. 1 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਖੋਸ਼ ਹੋਇਆ ਜਾਂ ਉਸਨੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਰਿਪੋਰਟਾਂ, ਯਰਦਸ਼ਹੀ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ. 1/1 ਜਾਂ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ. 1/2 ਵਿੱਚ ਸਾਮਲ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ। ਰਾਮ ਲਾਈ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਯਹਿਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੁਰਬੀ ਕਰਨ ਗਿਆ (29 ਜਨਵਰੀ, 1959 ਨੂੰ) ਤਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਬਾਂਹ ਫੜ ਲਈ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੁਰਾਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਵੇਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰਤ ਦੂਜੀ ਫੇਰੀ ਦੌਰਾਨ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਦੁਰਾਨ ਦੇ ਬਾਹਰ ਕੀ ਵਾਧਿਰਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਨਾਇਬ ਨਜ਼ੀਰ ਖੰਟਾ ਲਾਈ ਜਾਂ ਯਰਦਸ਼ਹੀ-ਸਰਦਰ ਸਨ ਜਾਂ ਕਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੀੜ ਦੁਆਰਾ ਕੁਰਬ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਦੁਰਾਨ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਯੈਰਦਸ਼ਹੀ ਵਿੱਚੋਂ ਖਹਿਲੇ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸਾਂਤੀ ਭੰਗ ਹੋਣ ਦਾ ਡਰ ਸੀ, ਨਾਇਬ ਨਜ਼ੀਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ।

ਸਰਕਾਰੀ ਲਿਕੁਇਡੇਟਰ ਸ਼੍ਰੀ ਯਰਾਮ ਚੰਦ ਮਹਾਜਨ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ.2 ਵਜੋਂ ਖੋਸ਼ ਹੋਏ ਜਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਿਰਣਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਮਹਾਜਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਨਵਰੀ, 1959 ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਆਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਾਧਿਕ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਸ਼੍ਰੀ ਮਹਾਜਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਸ਼੍ਰੀ ਮਹਾਜਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ 'ਤੇ ਸਿਰਫ 150 ਰੁਪਏ ਬਕਾਇਆ ਹਨ ਜਾਂ ਉਹ ਕਿਸਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਅਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਯਰ ਫਰਮਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 'ਤੇ ਲਾਗਤਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ 387-8-9 ਰੁਪਏ ਬਕਾਇਆ ਹਨ।

ਬੈਲੀਫ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕੁਇਡੇਟਰ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖੁਰਬ ਬਿਯਾਨ ਦੇਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਧਿਕਾਰਤ ਸਪਲੀਮੈਂਟਰੀ ਬਿਯਾਨ ਦੌਰਾਨ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕੁਇਡੇਟਰ ਛੱਡਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਖੁਰਬਾਵ

ਧਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੁੱਲ 150 ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਧਿਆ। ਉਸਨੇ ਖੁਰਕ ਬਿਯਾਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਬਾਹਰ ਵਾਧਰੀ ਘਟਨਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਬੈਲੀਫ ਕੁਰਕ ਕਰਨ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਮਥੂਤਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਰਬਾਦ ਹੋਣ ਲਈ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਘਟਿਆ ਹੋਇਆ ਕਰਜ਼ਾ ਖੱਟ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ ਆਮਾਨ ਕਿਸਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਝੂਠੇ ਬਿਯਾਨਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਬੈਲੀਫ ਕੁਰਕ ਵਾਰੰਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨੋਸ਼ਨਜ਼ 1 ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਕੁਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਆਖਣੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕੁਇਡੇਟਰ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਜਾਂ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਹੁੰਦਾ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕੁਇਡੇਟਰ ਵਿਚਕਾਰ ਜੁਬਾਨੀ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਖੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਬਾਥਰ ਨੇ ਆਖਣੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਗਾਹਕ ਸਾਇਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਰਬਾਦ ਹੋਣ ਸੀ।

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਗਾਨੀ ਦੇ ਜੁਰਮ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਇਹ ਬੈਲੀਫ ਨੂੰ ਹੋਈ ਕੁਰਕਵਟ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਖਣੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਕੰਮ ਦੁਆਰਾ ਰਾਮ ਲਾਈ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਯਮਕੀਆਂ ਅਤੇ ਤਾਰਤ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੁਰਕੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਰਾਮ ਲਾਈ ਬੈਲੀਫ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਰਿਪੋਰਟ, ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿਵ ਮੀ.ਡਬਲਯੂ. 1/1 ਦੀ ਸਹੀਤਾ ਤੋਂ ਖੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। 29 ਜਨਵਰੀ, 1959 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵੱਲੋਂ ਯੋਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੁਰਕਵਟ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬੈਲੀਫ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਇਬ ਨਜ਼ੀਰ ਅਤੇ ਦੋ ਖੁਰਕਿਰਿਆ-ਸਰਵਰ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਨਾਇਬ ਨਜ਼ੀਰ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਗਈ 5 ਫਰਵਰੀ, 1959 ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ, ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿਵ ਮੀ.ਡਬਲਯੂ. 1/2, ਅੱਗੇ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਵੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਕੁਰਕਵਟ ਧੈਂਦਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਖਣਾ ਸਾਮਾਨ ਕੁਰਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਸੀ। ਮੀ.ਡਬਲਯੂ. 1/1 ਅਤੇ ਮੀ.ਡਬਲਯੂ. 1/2 ਦੀਆਂ ਦੋਵਾਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਇੱਕ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਨੇਤਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਕੋਈ ਵੀ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। 5 ਫਰਵਰੀ, 1959 ਨੂੰ, ਉਸ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਾਇਬ-ਨਜ਼ੀਰ ਅਤੇ ਬੈਲੀਫ ਤੋਂ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਣ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਭੀੜ ਉੱਥੇ ਇਕੱਠੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਭੀੜ ਨੇ ਆਖਣੇ ਆਗੂ ਖੁਰਕੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਸਮਝੀ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਆਖਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਲੈ ਲਿਆ ਹੋਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਅਲਾਮਤ ਧੈਂਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਯਮਕੀਆਂ ਅਤੇ ਤਾਰਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਰਕੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋਏ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇ ਮਥੂਤ ਯੋਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਯਮਕੀਆਂ ਅਤੇ ਤਾਰਤ ਦੇ ਖੁਰਕਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਕੁਰਕੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਆਖਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਘੋਰਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਮੰਗੀਆਂ ਅਤੇ ਖੁਰਾਖਤ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣਾ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਖੁਰਕਾਂ 29 ਜਨਵਰੀ, 1959 ਨੂੰ ਬੈਲੀਫ

ਨਾਲ ਭੁੱਟਮਾਰ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਦੁਰਾਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਯੱਕ ਕੇ ਰੁਕਾਵਟ ਖਾਉਣ ਦੀ ਖੋਸਰਸ ਰੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ 5 ਫਰਵਰੀ, 1959 ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਨਾਇਬ ਨਜ਼ੀਰ ਅਤੇ ਦੋ ਘਰਬਿਰਿਆ-ਸਰਵਰ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨ, ਛੱਡੇ ਗਏ।

ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵਰਗੇ ਲੋਕ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨੂੰ ਨਕਾਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਮਾਜ ਲਈ ਖਤਰਨਾਕ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਰੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਨਾਲ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੁਰੰਤ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਰੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿਖਾਏ ਗਏ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਰੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਖਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਵਿਵਸਥਿਤ ਖਰਮਾਮਨ ਨੂੰ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਖਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਖਰਭਾਵਸਾਲੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਸਮੂਹ ਜਾਂ ਵਰਗ ਦੁਆਰਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੋਵੇ, ਆਪਣੇ ਸਮਰਥਕਾਂ ਨਾਲ ਖਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਖਰਬਿਰਿਆ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਜਾਂ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਨਾ ਸਿਰਫ ਆਪਣੀ ਇੱਜ਼ਤ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕਾਫੀ ਸਕਤੀ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਗਠਿਤ ਅਦਾਲਤਾਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਖਰਬਿਰਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਖਰਮਾਮਨ ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਖਰਚਾਉਣ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਵੀ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਖਰਬਿਰਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੁਕਾਵਟ ਜਾਂ ਦਖਲ ਅੰਦਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਜੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਖ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਰਗ ਦਾ ਨੇਤਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ 'ਤੇ ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਅਕਸਰ ਕਰੇ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਖਰਬਿਰਿਆ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਮਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਰਥਣ ਕਰੇ। ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਖ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸਮੂਹ ਜਾਂ ਸੰਗਠਨ ਦਾ ਨੇਤਾ ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਲਈ ਇਹ ਖਾਦ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਦਰਜਾ, ਰੁਤਬਾ ਜਾਂ ਉੱਚ ਅਹੁਦਾ ਸਖਤ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ- ਅਮੀਰਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ। ਜੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵੱਲੋਂ ਰੀਤੀ ਗਈ ਗਲਤੀ ਬੇਤੁਰੀ ਹੁੰਦੀ, ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਖੈਦ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਫੁਰਕੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਗਲਤੀ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਖ ਨੂੰ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ। ਖਰ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਖਰਬਿਰਿਆ-ਸਰਵਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨਾ, ਬੁਰਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਖਰਬੀ ਦੇਣਾ ਗੰਭੀਰ ਅਖਮਾਨ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਸਿਰਫ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਬੈਲੀਫ ਨਾਲ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋ ਮੋਰਿਆਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਸੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਸੁਭਾਵਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਣਗਾਨੀ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਮਾਣਗਾਨੀ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਆਪਣੀਆਂ ਸਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਸਹਿਣਸੀਲਤਾ ਅਤੇ ਸਾਦਯਾਨੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਖਰਬਿਰਿਆ-ਸਰਵਰ ਜਾਂ ਬੈਲੀਫ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਖਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਹਮਲਾ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਦੀ ਖੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਨਿਆਂ ਦੇ ਖਰਮਾਮਨ ਵਿੱਚ ਅਣਉਚਿਤ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਜੇ ਸਿਧਾਂਤ ਖਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਦਾਲਤੀ ਅਧਿਕਾਰੀ

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਣੇ ਆਖਿਰਾਗੀ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਰਹਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਆਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰਹਤੱਵ, ਆਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਰਹਨ ਵੇਲੇ ਰਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਰੇਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ: ਦੇ ਮੈਰਿਯਾਂ 'ਤੇ ਬੈਲੀਫ ਨੂੰ ਰੁਕਾਵਟ ਯਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਰਹਦੇ ਹੋਏ, ਮੁਆਫੀ ਦੀ ਯੋਸਰਮ ਰੀਤੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗਣਾ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਰਸਮੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਰੇਸ ਵਿੱਚ ਜੇ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ ਗਈ ਹੈ ਉਹ ਆਖਮਾਨਜਨਰ ਰੰਮ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਜਾਂ ਟਾਲਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਰਯਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮਾ ਰਹਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਮੱਚੇ ਖਛਤਾਵੇ ਦਾ ਖਰਗਟਾਵਾ ਨਾ ਹੋਣ ਰਹਰੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਨਫਰਤ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਵਿੱਚ ਯਿਯਾਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਰਦਾ. ਇੱਕ ਮੁਆਫੀ ਜੇ ਖਛਤਾਵੇ ਜਾਂ ਖਛਤਾਵੇ ਦਾ ਖਰਗਟਾਵਾ ਨਹੀਂ ਰਹਦੀ, ਖਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰੀਤੀ ਗਈ ਸਰਾਰਤ ਦਾ ਨਾ ਤਾਂ ਮੁਕਾਬਲਾ ਰਰ ਸਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇ ਸਰਦੀ ਹੈ। ਸਬ-ਜੱਜ ਫਸਟ ਰਲਾਮ, ਹੋਮੰਗਾਬਾਦ ਬਨਾਮ ਜਵਾਹਰ ਲਾਈ ਰਾਮਚੰਦ ਖਰਵਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿਵੀਯਨ ਬੇਸ ਜੇ. ਦੇ ਸਬਦਾਂ ਵਿੱਚ,

(1) - ਟੇਰ ਚੰਦ, ਜੇ. "ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਖਰਭਾਵ ਜਾਖਦਾ ਹੈ ਰਿ ਮੁਆਫੀ ਵਿੱਚ ਸਬਦਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਜਾਦੂਈ ਫਾਰਮੂਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਮੰਡਵ ਖਲ ਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਕੇਤ ਵਜੋਂ ਬੋਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਬਾਰੀ ਸਭ ਕੁਝ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਖੱਸਟ ਹੈ ਰਿ ਸਜਾ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਰੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਮੰਡਵ ਖਲ ਤੱਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਇੱਜਤ, ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਅਖੰਡਤਾ 'ਤੇ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹਮਲੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਖਣੇ ਬਦਨਾਮ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਰੋਕਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਜਾਦੂਈ ਫਾਰਮੂਲੇ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਲਈ ਜੱਜ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਰਿ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗਣਾ ਬਚਾਅ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇ ਦੇਸੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਖਰਾਯਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰਹਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਰੋਈ ਵਾਧੂ ਆਖਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਰਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ 'ਤੇ ਸੁੱਟਿਆ ਜਾਵੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਰੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਮਰਸਦ ਅਸਲੀ ਖਛਤਾਵੇ, ਕਿਸੇ ਗਲਤ ਰੰਮ ਦੀ ਮਨੁੱਖੀ ਚੇਤਨਾ, ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਮੁਆਵਜਾ ਦੇਣ ਦੀ ਦਿਲੀ ਇੱਛਾ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੋਣਾ ਹੈ ਜੋ ਗਲਤ ਰਹਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਸਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮੁਆਫੀ ਦਾ ਰੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਜੇ ਵਿਚਾਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਰਹਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਜਾ ਦੀ ਉਚਿਤ ਖਰਕਿਰਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਰੇਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਖਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਜਾਹਰ ਰਰ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ ਰਿ ਜਿਸ ਮਾਣਗਾਨੀ ਦਾ ਮੈਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਦੇਸੀ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਗੰਭੀਰ ਕਿਸਮ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬੈਲੀਫ ਨੂੰ ਦੇ ਮੈਰਿਯਾਂ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਰੁਕਾਵਟ ਜਾਣਬੁੱਝ ਰੇ ਰੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਰੇਸ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਸਜਾ ਦੀ ਮੰਗ ਰਹਦਾ ਹੈ ਜੋ ਖਰਭਾਵਸਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੋਕਣ ਲਈ ਰਾਫੀ ਸਖਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜਾ ਦਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਦੀ ਖੂਰੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਘਰ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਰੋਈ ਮਰਸਦ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਰੇਸ ਹੈ ਜੋ ਰੈਦ ਦੀ ਸਜਾ ਦੀ ਮੰਗ ਰਹਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸਾਧਾਰਨ ਵੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਲਾਗਤ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ 50 ਰੁਪਏ ਹੈ।

ਬੀ. ਆਰ. ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕਾਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਤਕ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Translated by Rakesh Sharma, Translator.